

१. श्री शङ्कर लामिछाने

[सवन् २०२४ साल भाद्र ३० गतेका दिन आयोजित समारोहमा 'एब्स्ट्रयाक्ट विन्तन प्याज' तथा 'नेपालको छापाखाना र पत्रकारिताको इतिहास' भन्ने ग्रन्थको लागि प्रदान गरिएको सवन् २०२४ सालको 'मदन पुरस्कार' ती ग्रन्थका रचयिताहरू क्रमशः श्री शङ्कर लामिछाने र श्री ग्रीष्मबहादुर देवकोटाले ग्रहण गरेपछि पुरस्कार प्राप्त गर्नेहरूको तर्फबाट श्री शंकर लामिछानेले व्यक्त गर्नुभएको उद्गार। यो उद्गार 'नेपाली' त्रैमासिक अङ्क ३६ बाट उद्धृत गरिएको हो।]

श्रद्धेय रानीसाहेव एवं विद्वत् मण्डली !

भन्छन्, बोल्ने मान्छे लेख्दैन, लेख्ने मान्छे बोल्दैन।" लेख्ने मान्छे भनेर मलाई कदर गर्ने यो उपस्थित समाजले बोल्न मलाई आह्वान गर्नुको त्यो पनि एकजनाका निमित्त नभई दुईदुईका लागि भन्दा त अष्टघारो डबल पो हुन गएको छ- तापनि म तपाईंहरू जस्तो अग्रजको कसरी अनादर गर्न सक्छु ?

यहाँ उपस्थित महानुभावहरूमध्ये कैयन् मेरा एकलव्य साधनाका द्रोणाचार्य गुरु छन्। ती गुरुहरूलाई सर्वप्रथम म धन्यवाद अर्पण गर्न चाहन्छु कारण तिनकै प्रतिमा ममा प्रतिविम्बित भएको छ र प्रतिमा पनि उनकै प्रतिच्छाया हो। कान्छो भाइले गोरेटो पैलाएको खुसियाली तपाईंहरूलाई निश्चय पनि भएको होला- त्यही खुसीको अंश मेरो हो भनी म गौरवान्वित भएको छु।

नेपालमा आजसम्म इतिहासमा व्यवसायका लागि लेख्ने राइटर हुन्थे, लेखक हुँदैन थिए। लेखक भन्ने शब्दलाई महत्त्व प्रदान गर्ने (रिकग्निसन) दिने र इज्जत दिने मदन पुरस्कार गुठीलाई म लेखक वर्गबाट धन्यवाद दिन चाहन्छु।

पुरस्कारको घोषणापछि बधाई दिनेहरूमध्ये प्रायशःको जिज्ञासा पियो- कति आउँछ ? मैले तिनलाई जवाफ दिएँ- दोस्रो संस्करण किताब छापेको छ महिनाभित्र दोस्रो संस्करणको तैयारी नै लेखकका लागि ठूलो पुरस्कार हो ! खास गरी यसपालि छानिएका दुवै पुस्तक नत्र पहिला संस्करणमै गर्ने खालका थिए। यसकारण, मृत्यु सञ्जीवनी प्रदान गर्ने ती परीक्षक (वा परीक्षकहरू)लाई मेरो बधाई

छ कारण तिनले अष्टचारोमा फैलेको फर्सी त जोगाएजोगाए छाना पनि भत्कन दिएनन् ।

कहाँ, फर्सीको कुरा गर्न पुगेँ- हुन्छ त्यसकै चर्चा गरौँ । लेखक पनि फर्सी हो । आफैँआफैँ पात्तछ । उ बोट जो (टेनड्रिलस्) का भरमा अडेको हुन्छ त्यो उसको आर्थिक परिस्थिति हो र उ फल यत्ति मोटो बनाउने दुस्साहस गर्दछ, आड नपाएर स्वयं कुहिएर जान्छ । त्यो नर्कटको आड यसपालि देवकोटा र लामिछानेले पाए- त्यसका लागि नर्कटलाई, अर्थात् मदन पुरस्कारलाई अनेक धन्यवाद !

तपाईंहरू भन्नुहोला बाँस नभनी मैले नर्कट किन भनेँ ? ४,०००/- को ठाउँमा ४ लाख भइदिएको भए नर्कट निश्चय पनि बाँस हुन्थ्यो । र त्यो बाँस मरुन्जेल, अरु मरेपछि पनि लाश ओसारन पुग्ने हुन्थ्यो- तापनि, नर्कटिया औल लाग्ने यस देशमा फर्सीले नर्कटको सहायता पाउनु ठूलो सौभाग्य हो- कमसेकम उसलाई माटोले त सडाएन ! (सिद्धिचरणजी हुनुहुन्छ ? मलाई उहाँको नर्कटमाथिको फर्सीको सम्झना आइरहेछ ! उहाँको प्रतीक अर्कै रूपमा उपयोग गरेकोमा म क्षमा माग्दछु !)

क्षमा त मैले धेरैसंग माग्नु छ । ती कतिपय लेखक जो पुरस्कार पाउँदैनन्, वा पुरस्कार-पढतिभन्दा अघि नै मरे, वा स्वयं कुहिएर गले ! तिनको लागि नेपालमा कैयन् जगदम्बाहरू अझै जन्मन बाँकी छन् ।

यसकारण मेरो अन्तिम बधाई छ रानी जगदम्बालाई, जसले नेपाली साहित्यको शब्दकोषमा लेखक शब्दको अर्को माने थपिबक्सियो ।

☒ ☒ ☒